

ΟΙΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΤΩΧΟΚΟΜΕΙΟΝ

Αἱ εἰς τὰ φιλόφθονα καὶ κοινωφελῆ καθιδρύματα προσφοραὶ αἰετοῦ καταδεικνύουσιν εὐγενεῖς διαθέσεις καὶ μέριμναν ὑπὲρ πασχόντων ἀξίαν ἐπαίνου. Αἱ εἰς τὸ πτωχοκομεῖον ὁμῶς γενόμεναι ἐσχάτως προσφοραὶ ἐξετράπησαν τοῦ σκοποῦ διότι ὡς παρετηρήσαμεν πᾶσαι σχεδὸν ἀντικείμενον εἶχον τὸν οἶνον. Ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὅψιν δι' οἱ εἰς τὸ πτωχοκομεῖον δαιτυμένους, οἱ πλείστοι τουλάχιστον, περιήλθον εἰς ἐνδειαν ἐνεκα οὐχὶ σώφρονος βίου, καί τι ἐτι καὶ νῦν τινὲς παρέχουσι πράγματα εἰς τοὺς φύλακας τοῦ πτωχοκομεῖου δραπετεύοντες πρὸς ρόφησιν πότου, νομίζομεν ὅτι θέλει καταδικάζει πᾶσαν προσφορὰν τείνουσαν νὰ διεγείρῃ τὴν ὄρεξιν πρὸς ἀποχὴν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἡσυχῳ ἐκείνῳ δικαίωματι ἀναγκαιότητος ἐγκρατείας. Φρονούμεν δὲ ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ ἡ τὰ τοῦ καταστήματος ἐφορῶσα θέλει ῥητῶς γράψῃ ὅρον ἐν τῷ κανονισμῷ τοῦ πτωχοκομεῖου δι' οὗ νὰ ἀποκρούεται πᾶσα προσφορὰ μεθυστικῶν ποτῶν. Ἐὰν διὰ τῆς ἀξίας διακοσίων καὶ ἐπέκεινα ὀκτῶν οἴνου ἡγοράζοντο τοῖς πένησιν ἐνδύματα ἢ ἄλλα ἀναγκαῖα, ἡ εὐεργεσία θὰ ἦτο πλήρης καὶ ἀνταξία τοῦ σκοποῦ πρὸς ὃν ἰδρύθη τὸ κοινωφελὲς τοῦτο ἄσυλον.

ΑΡΚΤΟΥ ΘΗΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΥΤΙΚΑ ΟΡΗ
ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

[Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 1.]

Μετὰ μεγίστης εὐκηνσίας οἱ δύο ἄνδρες κατέβησαν τὸ δένδρον, καὶ ὁ Τεσακὲ ἐστάθη κάτωθεν αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀφοῦ προλαβόντως κατεμέτρησεν αὐτὸ, καὶ εἶδεν ὅτι περὶ τοὺς ἑξ ἢ ἐπὶ πόδας ἦτο βαθύ. Εὐθὺς καὶ ὁ Βέρνερ ἐστάθη πλησίον τοῦ ἀμφοτέρου δὲ ἀνυψοῦντες τὰς λαμπάδας των, αἵτινες ἐπέχεον ἀμυδρὸν φῶς ἐθεώρουν περὶ ἑαυτοὺς ποῦ εὕρισκοντο. Ἦτο εἶδος θόλου, ἔχοντος περὶ τοὺς ἐννέα πόδας ὕψος, καὶ δεκαεξ ἕως δεκαοκτὼ πλάτος, δύο δὲ δίοδοι ἔφερον εἰς τὸ ὅρος, ἡ μὲν περὶ τοὺς πέντε πόδας ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους, ἡ δὲ ὑπὸ τὸ ὕδωρ.

Ὁ Τεσακὲ ἀναρρίχθη εἰς τὴ βοήθειάν τοῦ Βέρνερ ἐπὶ τῆς ἄνωθεν διόδου, καὶ εὐρὼν ἴχνη ἄρκτου καὶ ἄλλων ἀγρίων ζώων, εἶπεν ἐνδοτέρω, ἵνα ἴδῃ, ἐὰν οἱ κάτοικοι τοῦ σπηλαίου διέτριβον ἐν τῇ στεγνῇ ἢ ἐν τῇ ὑγρᾷ διόδῳ. Ὁ Βέρνερ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μένῃ ὀπισθεν, καθόσον ἄνευ ἄλλης τινὸς βοήθειας, δὲν ἠδύνατο νὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν στεγνὴν διόδον, τὴν μικρὴν ἀπέχουσαν ἄνω τοῦ ἐδάφους, ἐμποδιζόμενος ὑπὸ τοῦ πυροβόλου του, καὶ ἴστατο μέχρι τῶν σφυρῶν εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, εἰς οὐχὶ πολλὴ εὐάρεστον θέσιν. Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ ἀνέμεινεν ἐπὶ πολὺ, καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τοῦ ψύχους, ἐφάνη πάλιν ὁ Τεσακὲ εἰς τὴν ὀπὴν τῆς ἄνωθεν διόδου, βεβαιώσας αὐτὸν, ὅτι τὸ ἐνδοτέρω καθίστατο τόσον στενὸν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ κατοικήσῃ ζῶον τόσον μέγα, ὡς ἡ ἄρκτος· ἡ γὰρ φίλη μας ἐπομένως πρέπει νὰ ἐξέλεξε τὴν κάτωθεν

καὶ ὑγρὴν διόδον διὰ νὰ φθάσῃ ἔπειτα εἰς στεγνὸν μέρος ὑψηλότερα.

Ἡ εἰσόδος ὁμῶς πρὸς τὸ κάτωθεν σπηλαῖον ἐφαίνετο φοβερά· διότι, ἂν καὶ ἡ διόδος ἦτο ὑψηλὴ ἕως εἰκοσι δακτύλων, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ ἐρῇ κατὰ μήκος κάπως ἐν ἀνέσει, ἦτο ὁμῶς πεπληρωμένη ὕδατος μέχρις ἑξ σχεδὸν δακτύλων βάθους, καὶ τὸ σκοτεινὸν ἀνοιγμα ἔχαινε ἐν φοβερᾷ θέᾳ πρὸ τῶν δύο κυνηγῶν.

«Ἐδῶ μέσα εἶναι ἄρκτος,» εἶπεν ὁ Τεσακὲ ἐπὶ τέλους, λύσας τὴν σιωπὴν, ἀφοῦ ἀμφοτέρου παρετήρησαν τὸ ἀνοιγμα μετὰ περισκέψεως ἐπὶ τινα λεπτὰ— «Ἐδῶ μέσα εἶναι ἄρκτος· ἀλλὰ θὰ διακινδυνεύσῃ ὁ ἀδελφός μου τὴν ζωὴν του διὰ νὰ προσβάλῃ τὸ ζῶον εἰς τὸ ἀπρόσιτον φρούριόν του; Κάμνει ψύχραν, ἢ ἔλαφος ζητεῖ βαλάνους, καὶ ὁ Ῥέδχαμ εἶναι μέγας κυνηγός. Ὁ εὖρη κράας πρὶν ὁ ἥλιος σταθῇ πρὸς ἀνατολάς.»

«Εἶναι ἀληθές, Τεσακὲ,» εἶπεν ὁ Βέρνερ, ῥίπτων ἱσχυρογνώμον βλέμμα πρὸς τὴν ἐπικίνδυνον καὶ ἀποτρόπαιον εἰσόδον· ἀλλ' ἡμεῖς εἴμεθα ἐδῶ, καὶ εἶναι πιθανὸν νὰ εὕρωμεν καὶ νὰ φρονεύσωμεν τὴν ἄρκτον μὲ κάποιον προφύλαξιν. Ὁ μὲ ἀκολουθήσῃς λοιπὸν, ἐὰν ὑπάγῃ πρῶτος καὶ ἀνοίξῃ δρόμον, ἢ προσμένεις ἐδῶ; διότι πρέπει νὰ τὴν φρονεύσω, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν φρονεύσω.»

«Ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἄνδρεος, καὶ ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ ἀπόπειραν, ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τὸ πρόσωπόν του, ὅπου καὶ ἂν εὕρεθῃ, θὰ συναντήσῃ τὰ βλέμματα τοῦ Τεσακὲ,» ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδός· ὁ δὲ Βέρνερ οὐδὲν ἀποκριθεὶς ἐγονυπέτησεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, παρὰ τὴν ὀπὴν τοῦ σπηλαίου, καὶ προεισήγαγε τὴν λαμπάδα του ἐντός. Οὐδὲν ἄξιον λόγου πρόσκομμα παρουσιάσθη καθ' ὁδόν· κρατῶν δὲ τὸ ῥαβδωτόν του κατὰ μήκος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, δι' ἧς ἐπίσης ἐκράτει καὶ τὸ φῶς, ἐστήριξε τὸ βάρος τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ δεξιῷ ἀγκῶνος, καὶ εἶρε βραδέως ἐντὸς τῆς στενῆς εἰσόδου, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τεσακὲ, ὅστις ἠδύνατο νὰ κινῆται ἀνετώτερον, ἐπειδὴ εἶχε παραιτήσῃ τὸ πυροβόλον του.

Ἄν καὶ μόνον ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ Βέρνερ ἦσαν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, ἂν καὶ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κρατῇ τὸν θώμιγγα τῆς πυριτοθήκης μεταξὺ τῶν ὀδόντων διὰ νὰ μὴ βραχῇ, ἐρρωμένως ὁμῶς καὶ ἀφόβως ἐξηκολούθει τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην καὶ ἐν τῷ σκότει πορείαν του· ἀφοῦ δὲ ἔρπων διήνυσεν περὶ τὰς τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ὀργυῖας κατὰ τὸν δυσάρεστον τοῦτον τρόπον (κατάβρεκτος, δηλαδὴ καὶ τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους), ἐφθάσεν εἰς τὸ στεγνὸν μέρος τοῦ σπηλαίου, ὅπερ ἀπέκλινεν ἄνωθεν καὶ διηρείτο εἰς τρεῖς εὐδιακρίτους κλάδους. Ὁ Τεσακὲ ἦτο πλησίον του, ὅτε οὗτος ἐγερθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος, καὶ ἀνετινάχθη ὡς κύων τοῦ ὕδατος ἐξεληθὼν· τότε προφυλακτικῶς ὑψώσας τὴν λαμπάδα του, παρετήρησε μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ ἀπαλὸν ἔδαφος,

δπου πολλά και διάφορα ἔχνη διεκρίνοντο· ἔπειτα στραφεὶς μετὰ μειδιάματος εἶπε πρὸς τὸν λευκὸν φίλον του, ὅστις ἐχαλάρωσε τὸν ζωστήρα του καὶ ἐκδυθεὶς ἔστειψε τὸν κυνηγετικὸν χιτῶνά του, παρητέρει δὲ ἤδη τὸ βραδωτόν του διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ἐβράχῃ ἐκ τινος ἀπροσεξίας του.

«Οἱ κυνηγοὶ πολλάκις εὗρον τὸ σπηλαῖον, ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ Τεσακὲ δὲν ἦσαν ποτὲ μαζὺ τῶν ἡναψαν τὴν φωτίαν τῶν εἰς τὴν εἰσοδὸν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔφερε οὔτε σπινθῆρα τόσον μακράν· αὐτοὶ ὁμοιάζουσι μὲ τὸν λύκον, ὅστις ἔρπει περὶ τοῦ στρατοπέδου τοῦ κοιμωμένου κυνηγοῦ — ὁσφραίνεται τὸ κυνήγιον, τὸ ὁποῖον εἶναι κρεμασμένον, ἀλλὰ φοβεῖται τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου.»

«Εἰς ποῖον ἐκ τῶν τριῶν σπηλαίων εἶναι ἄρά γε ἡ ἄρκτος;» ἠρώτησεν ὁ Βέρνερ, ἐνῶ ἐφόρει πάλιν τὸν κυνηγετικὸν του χιτῶνα, καὶ περιέσφιγγε τὸν ζωστήρα μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἐγχειριδίου. «Ὅλα φαίνονται ὅμοια, καὶ τὰ κατηραμένα εἶναι δύσκολα καὶ τὰ τρία.»

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Ὁ Τεσακὲ ἐξηκολούθει, ἐν τῷ μεταξὺ, τὰς παρατηρήσεις του, καὶ ἤδη δείξας εὐρύν τινα δρομίσκον, ἄγοντα πρὸς τὴν ἀριστερόθεν ὀπὴν, ὅπου τὰ ἐνδοθεν ἔχνη ἦσαν ἀποτύπωμα τῶν ποδῶν τοῦ ζώου εἰσερχομένου, ἐνῶ προσεκτικῶς ἐθέσκει τὰ σημεῖα διὰ τοῦ φωτός του, καὶ ἔθετε τὰς ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς του χειρὸς ἐπ' αὐτῶν, ἵνα τοιοῦτοτρόπως ἐκτιμήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ ἐχθροῦ, «Ἰδοὺ! «ἀνέκραξε, καὶ παρουσιάσας τοὺς κεκλεισμένους δακτύλους τῆς δεξιᾶς του χειρὸς πρὸς τὸν σύντροφόν του, ἐξηκολούθησε.» Εἶναι μεγάλη καὶ βαρεῖα· οἱ πόδες τῆς ἐχώθησαν εἰς ἀρκετὸν βάθος, καὶ κοιμᾶται!»

«Λοιπὸν, Τεσακὲ, ἐὰν κοιμᾶται» ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ, ὅστις τελειώσας ἤδη τὰς προπαρασκευάς του, ἔθετε νέον καψύλιον διὰ νὰ ἦναι βέβαιος περὶ τῆς ἐκपुरσοκροτήσεως, «λοιπὸν θὰ ἔχωμεν εὐκόλον κυνήγιον, καὶ θὰ ἀνησυχῶμεν περισσύτερον διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὴν γραῖαν φίλην μας εἰς τὸ φῶς, παρὰ διὰ νὰ τὴν φονεύσωμεν. Ἀλλὰ» προσέθηκεν, ἐνῶ ὕψωνε τὸ φῶς του ἐκ τοῦ ἐδάφους, «δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρόν· ὁ Ρέδχαμ θὰ ἐκουράσθῃ φρικτὰ προσμένων, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω κανέν καλὸν κομματί κρέατος εἰς τὴν φωτίαν διὰ δεῖπνον.»

«Διὰ δεῖπνον! οὐ εἶπεν ὁ Τεσακὲ μειδιῶν, «Ὁ ἀδελφός μας θὰ ἴδῃ πάλιν τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα εἰς τὰ βουνά, καὶ θὰ ἦναι ἐξηπλωμένος εἰς τὴν φωτίαν προσμένον ἡμᾶς. Τὸ σπηλαῖον εἶναι στενόν, καὶ ἔχομεν νὰ ἐργασθῶμεν πολὺ καὶ δραστηρίως, ἕως οὐ ἀποτελειώσωμεν τὸ ἔργον μας!»

«Τί ἀθλιότης,» ἐψιθύρισεν ὁ Βέρνερ, βλέπων τὴν κατὰστασιν τῶν κατεσχισμένων ἐνδυμάτων του, «εἰς τὰ ὁποῖα ὅμως ὁ Τεσακὲ δὲν ἐδίδε διόλου προσοχήν. «Ἐδῶ ὅμως δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος, ἀλλ' ἐμπρός. Ἀς ἐργασθῶμεν λοιπὸν· ὅσῳ περισσότερον ὀκνεύομεν, τόσῳ

ἀργότερα θὰ τελειώσωμεν. Καὶ τώρα Τεσακὲ, ἐμπρός!»

Θέλει ὁ ἀδελφός μου νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ κοντὸν βραδωτόν εἰς ἐμὲ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη μου;» εἶπεν ὁ Ἰνδὸς, ἀπαθῶς.

«Ὅχι, ὄχι· Δὲν ἐνόουν τοῦτο,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ, «ἐγὼ θὰ προχωρήσω ἑρπῶν, καὶ νὰ μὲ ὀδῇς τὴν κρεμάλαν, ἐὰν παρατηρήσῃς κανέν σημεῖον φόβου εἰς ἐμέ. Ὅχι· ἀρκεῖ νὰ μὴ μᾶς βιάσῃ ἡ πείνα, καὶ κανεὶς φόβος ἢ ἀγὼν ἐμπορεῖ νὰ μὲ νικήσῃ. Πρόσεχε λοιπὸν εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ βλέπωμεν τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν. Καὶ τώρα ἐμπρός.»

Ταῦτα εἰπὼν ἐπλησίασεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου, καὶ εἶπε πρὸς τὰ πρόσω προβάλλων τὸ πυροβόλον του πρὸ αὐτοῦ, καὶ κρατῶν τὸ φῶς εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἐπομένον τοῦ Τεσακὲ, ὅστις ἰδὼν, ὅτι ὁ συνάδελφός του ἀπεφάσισε νὰ προπορευθῇ, οὐδόλως ἐλάλησε, καὶ ἐφάνη ἀρκούντως εὐχαριστημένος, ὅτι ὁ νεανίας οἰκειοθελῶς ἀνέλαβε τὸν μέγιστον κίνδυνον.

Κατ' ἀρχὰς τὸ σπηλαῖον ἦτο τόσον εὐρύχωρον, ὥστε ἀμφότεροι ἠδύναντο νὰ ἔρπωσι διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν γονάτων, ἀλλὰ μετὰ πεντήκοντα σχεδὸν ὀργυῖας, καθίσταται στενότερον εἰς πᾶν βῆμα αὐτῶν πρὸς τὰ πρόσω, ὁ δὲ θόλος τοῦ σπηλαίου, ἀπέχετο τοῦ ἐδάφους ἕως δώδεκα δακτύλους· ὥστε ὁ Βέρνερ, ὅστις καὶ εὐρύτερος ἦτο καὶ εὐρύνωτος, μόλις νὰ ἔρπῃ ἠδύνατο. Καὶ ὅμως προσέβαιναν ἰδὼν ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐδάφους, ὅτι ἡ ἄρκτος εἶχε διέλθει διὰ τῆς στενῆς ταύτης θέσεως, καὶ ταχέως ἐφθασεν εἰς μέρος, ὅπου ἦτο δακτύλους τινὰς ὑψηλότερον.

Ἀλλ' ἐνταῦθα νέα δυσχέρεια παρεμβάλλεται αὐτοῖς, διότι, ἂν καὶ ἡ δίοδος ἦτο εὐθεία πρὸς τὸ ὄρος, ὅμως χάσμα τι ὥς ἄβυσσος ἔχαινε πρὸ αὐτῶν· καὶ δὲν ἦτο μὲν εὐρύτερον τῆς διόδου ὅπου εἶπον, ἐξέτεινετο ὅμως μέχρι τριῶν ποδῶν τοῦλάχιστον κατὰ μήκος. Κύριος δὲ οἶδε πόσον βαθὺ ἦτο! διότι ὁ Βέρνερ, ὅστις εἰσήγαγεν ἐκεῖ τὸ φῶς καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ βραχίονός του δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τίποτε.

«Μήπως ὁ ἀδελφός μου ἀκούει τὴν ἄρκτον;» ἠρώτησεν ὁ Τεσακὲ, ἀγοῦ παρετήρησεν, ὅτι ὁ συνάδελφός του δὲν προέβαινε.

«Ὅχι· ἀλλ' ἐδῶ εἶναι ἐν χάσματι,» ἐψιθύρισεν ὁ Γερμανός, «καὶ δὲν θέλω νὰ διακινδυνεύσω πρὶν μάθω πόσον εἶναι βαθύ. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ κάμω· διότι δὲν βλέπω τὸν πάτον, καὶ οὔτε πέτρων ἔχω ἐδῶ νὰ ρίψω κάτω.»

«Καὶ ἐχάθηκαν αἱ σφαῖραι;» ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς λακωνικῶς.

«Τῶνόντι, Τεσακὲ, δὲν τὰς ἐνθυμήθην. Καὶ δὲν ἔχω, βέβαια, ἀνάγκην νὰ ρίψω πολλὰς ἐδῶ μέσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ, συγχρόνως δὲ λαβὼν ἀπὸ τὸ θηλάκιον τοῦ κυνηγετικοῦ του χιτῶνος μίαν, ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ βραχίου αὐτῆν.

Φαίνεται δὲ, ὅτι ἦτο ὥσπερ τριάκοντα ποδῶν τὸ βάθος· διότι ὁ ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς σφαίρας ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὑπόκωφος ἤχος, ἕως οὐ φθάσῃ εἰς τὰ ὠτά του